

דמשיח

שיחות, דרשות ומאמרים למגידי שיעור, ולכל דורש ברבים

לע"נ הבחור אריה ז"ל בן דוד וזהבה שיחיו'

גליון מס' 132

ערוך מתוך שיעורי לב ארי - ב"ב

פרשת צו - פרה תשפ"ד

עניין של חינוך

מן הנרדפים...

"והקריב מן התורים או מן בני היונה"
(א, יד)

במה זכו התורים ובני היונה, שמכל העופות הכשרים רק הם זכו להיות קרובן לה? ענה על כך רבי אבהו (בבא קמא צג.): "לעולם יהא אדם מן הנרדפים ולא מן הרודפים, שאין לך נרדף בעופות יותר מהתורים ובני היונה, ולכן זכו להיות רצויים לפני הבורא יתברך." סיפר רבי בן ציון קרינפוס, ממקורבי החפץ חיים: באחד הימים נכנסתי לביתו של החפץ חיים, ומצאתיו יושב וממרר בבכי קורע לב, נחרדתי ומהרתי לשאלו מה ארע, ואם אוכל לסייע לו בדבר מה. להפתעתי, השיב לי החפץ חיים בשלוה וברוגע, וכה אמר לי: מכיון שחייב אני לך הכרת הטוב על כל פעלך למען חיזוק קדושת השבת בעיירה, על כן אגלה לך למה ועל מה בכיתי, זה עתה למדתי בספר "ראשית חכמה", ומצאתי ש מי שנרדף והגיעו לו בזיונות בזה העולם, זוכה שיפחיתו הרבה מעונשי הגיהנם המגיעים לו. ועתה - המשיך החפץ חיים" בקול רווי צער הריני מודאג ובוכה על מר גורלי, על שלא זכיתי גם אני להיות נרדף ולקבל בזיונות. הן כולם מעריכים אותי ונוהגים בי כבוד, ומה אעשה אפוא כשאגיע לעולם האמת...? (אוצרות התורה)

בברכת שבת שלום

מערכת שיעורי לב ארי

פנינים משלחן מלכים

הקדוש ברוך הוא הציב לנו מסלול חיים מסדר וקבוע מראש, והוא קבע - באלו מקומות נהיה, באלו זמנים נחיה ועם אילו אנשים נפגש! כל הזמנים, הארועים, המקומות והאנשים שאנחנו פוגשים בחיים - הם חלק מהמסלול! יש לנו צרף לעבר בהם כדי להבנות, כדי לצמח, כדי להתקדם למטרת החיים! אנחנו לא פוגשים שום אדם סתם כך! שום ארוע לא מתרחש בלי סבה! ואין מקום שאנחנו מגיעים אליו בלי סבה... אף צומחים מפל הפגישות הללו! אף נבנים מהם! אף מוצרים מהם דלק למסע החיים! בשיביל זה צריך ליצר אינטראקציה איתם. להתחבר אליהם, להתחבר לזמן הזה, להתחבר למקום הזה, להתחבר לאדם הזה... את החבור אנחנו יוצרים, קודם כל, על ידי ההבנה שאנחנו חסרים ולא מסוגלים להגשים את מטרת החיים בלי האדם הזה, הזמן הזה או המקום הזה! אחרי שאנחנו מבינים את זה, זה הזמן לחפש - אף יוצרים את החבור! מה חסר לשני שאני צריך למלא לו - ומה חסר לי שאני צריך לקבל ממנו! כשאדם חי כך כל החיים, ומחפש בכל סיטואציה מה התפקיד שלו, מה הוא צריך להעניק לשני כדי להתמלא בעצמו - הוא מתחבר וצומח! כדי לקבל את החבור לשני, עלי לחפש - למה הוא זקוק ממני? מה אני יכול לתת לו - שאף אחד אחר לא יכול! הרי אין עוד אדם בעולם שיכול לתת לו את המקום בלב שלי, אף אחד לא יכול לקרב אותו ולאחל לו יגוט שבת בצורה שלי... וכשזה לא נעים, ויש לי הרבה חשבונות מול אותו אדם - בשיביל זה יש אמונה! אמונה ש'לית אתר פנוי מנח'! עלי להזכיר לעצמי שאני לא מחיד אלו בשיבילי, אלא בשיבילי! לי יש אצלו איזה נקודה שאני חוב עובר עצמי - כדי להתקדם במסע החיים! תתבונן בשני, למה הוא זקוק? אולי הוא צריך אותך כעת? אולי הוא זקוק לתמיכה, לפתח להשען עליה, אולי הוא שבור וזקוק למבט מנחם, למשפט של הכלה, למקום שיכיל את החויה שלו! אתה עדין לא מכיר כל כך כדי לפתח בטיחה דידיותית! זה לא אומר שאתה פטור מההתענינות קצרה ומאחול קליל! היה רב חשוב בחו"ל שספר אף צמח והגיע למקום הקשוב שהגיע. **אותו רב טען שהכל בזכות הרבי מגור בעל ה'בית ישראל'.** מסתבר, שאותו רב היה נער יתום צעיר ומסכן, שחלם במשך שנה שלמה על הלצה חדשה לכבוד ראש השנה. הוא חיך פרוטה לפרוטה, עבד קשה בעבודות מזדמנות כדי לאגור עוד קצת כסף לטובת ההלצה החדשה, ואכן, לקראת ראש השנה לא היה מאשר ממנו, כשרכש לעצמו הלצה בזהקת. הוא המתין לרגע שבו יפרד לגצח מההלצה המרפסת וילבש את זו הנוצצת, הוא חלם בזמנים ובלילות על מבטי ההתפעלות של מתפללי בית המדרש. אבל, לאכזבתו ולשברון לבו לא היה גבול. במקום להתפעל מההלצה, היה המתפללים כלם עסוקים באימת הדין ובהתעמקות בתובנות הימים הנוראים - ואף אחד לא הקדיש את הרגע כדי לשרק מהתפעלות ולתת לו את התחושה הטובה... הוא היה פגוע כל כך. מה כבר בקושי קצת התפעלות, קצת הרגשה טובה, קצת נחת בחיים המרירים. בסיום התפילה, כך ספר, כשאצא מארוב מבית הכנסת, ראה קבוצות רבות של אנשים רצות לכיוון רחוב רלב"ח שביירושלים. לשאלתו, השיבו הרצים כי הם הולכים להתברך לשנה טובה אצל הרבי ה'בית ישראל'. החליט ללכת גם הוא. בין אלפי אנשים הצטופף הנער, כך במהירות בתוך הארץ המשתרעת, אבל כשהגיע אל מול עיני הרבי - סמן לו הרבי בהתפעלות על ההלצה, ואמר: פששש... הפששש... הנה, הציל את עתידו! וכך זה גם בזמנים: אם אני רוצה להתחבר לזמן, עלי לשאל את עצמי - מה התפקיד שלי בזמן הזה! איזו הכנה אני צריך לעשות כדי להתחבר לזמן הזה, מה אני אמור לעשות במשך הזמן הזה? מה אני רוצה להוציא מהזמן הזה! אחרת, בלי שאחפש תשובות לשאלות הללו - אין שום סכוי להתחבר למשמעות שהזמנים והמובנים נותנים לי... וכך זה גם במקומות ובארועים שנתקלים בהם בחיים, עלינו לשאל - מה התפקיד שלנו בסיטואציה הזו, מה מטל עלינו לעשות? כך, ורק כך - ממתכנים ומתמלאים מהשני!

אומר המגיד ממעזריטש, בחצרות היו תוקעים בשולש הזדמנויות: בזמני נסיעות במדבר - כשהיו מגיעים למקום חדש! בזמני חגים - כשהיו מגיעים לזמן חדש! ולפני התפילות ונאספות צבוריות - כשהיו פוגשים אנשים חדשים! בכל אותן הזדמנויות, מבקש הבורא להזכיר לנו שאנחנו רק 'חצאי' - צורות, שאנחנו זקוקים לשני כדי להתחבר ולהתמלא, שכדי להתחבר ולהתקדם במסע החיים - אנחנו חובים להתחבר לזמנים למקומות ולאנשים החדשים, זאת על ידי מלוי התפקיד שלי באותן סיטואציות! צידה לדרך: מה הוסיף לנו יום ה(כ)פורים, וכיצד נתכונן לחג האמונה הפסח הבא עלינו לטובה? (נקודות של אור - ספינקא)

מעשה שהיה...

רואה למרחוק!

ספורים על רבנו הצדיק הנסתר הרב יוחנן גיאניאן זיע"א

הילולא דצדיקייא

הילולת הצדיק

הנסתר הרב

יוחנן גיאניאן

זצ"ל - מחלק

ההדסים (יג')

אדר)

הצדיק הנסתר הרב יוחנן גיאניאן זצ"ל הידוע כמחלק ההדסים - נולד בפרס לאביו: ר' חיים. ולאמו: מרת שרח עי"ה. העניות בבית הוריו הייתה כה גדולה, עד שאפילו נייר לכתוב עליו לא היה. בעודו ילד התייתם מאביו ואימו. אחיו קיימו את צוואת הוריהם ודאגו להעלות את רבינו לארץ ישראל. האדמו"ר מזוועיהל, ר' שלמה גולדמן, לקח את רבינו תחת חסותו, והוא התעלה. רבינו הצטרף לחבורת 'תיקון חצות'. היו מתכנסים בכל לילה זקני תלמידי חכמים וצדיקים, שהיו בוכים את צער השכינה הקדושה. גם לאחר שנישא, העניות שררה בביתו, וכדי להחיות את נפשם היו קונים במשקל לחם יבש. באחד הימים פנה אליו הרה"ק ר' אהרון ראטה (מישומרי אמונים) ואמר לו, כי עליו להביא הדסים לכבוד שבת המלכה - וכן עשה. רבינו היה מהצדיקים הנסתרים והרה"ג ר' אברהם אהרונוביץ התבטא לאחת על רבינו, בעת שיצא ר' יוחנן מביתו, ואמר: "כעת היה בביתי ראש ה-ל"ו הצדיקים, מוכר הבשמים". למרות עניותו היה בשמחה עצומה. מקובל. בעל רוח-הקודש. רבים פנו אליו ונושעו. ענותו מופלא. הסתיר את ידיעותיו והיה מתבטא, כאשר ביקשו לערבו בענייני הלכה, כי הוא עם הארץ פשוט ואינו מבין, מה מבקשים ממנו! במוצאי שבתות העידו מספר מקורביו, כי דלתותיו היו נעולות, ולאחר שלחץ אחד מהמקורבים אמר רבינו, כי אליהו הנביא היה בביתו. על אף עניותו הרבה חילק סכומים עצומים לצדקה. רבינו ידע את יום פטירתו ורמז לא מעט למקורביו על כך. הצדיק התקשר אליהם וביקשם, שיגיעו בזריזות לביתו. שם ברכם כאילו נפרד מהם. לאחר מספר ימים הבינו היטב מדוע נהג כך... כמו כן הדגיש, כי הוא מזרעו של מרדכי היהודי וכאשר התבקש ב-י"ג באדר ה'תשנ"ט לבית-עולמו, הבינו את אשר דיבר. ציונו בהר-המנוחות בירושלים. ת.נ.צ.ב.ה. וזכותו העצומה תגן עלינו אמן.

אחד מבני משפחתו של הגאון מרן רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל ספר בימי השבעה: "היתה תקופה, שבה מרן רבי בן ציון אבא שאול לא חש בטוב וקבל על עצמו, כי לאחר שיתרפא יערך סעודת הודיה. לאחר זמן מה חזר רבי בן ציון לאיתנו, אולם שכח לעשות את סעודת ההודיה. לילה אחד חלם רבי בן ציון, כי רבי יוחנן נגש אליו (באותה תקופה היה רבנו בן החיים) ואומר לו: "מה עם הנדר, אשר נדרת לערך סעודת הודיה לבורא העולם?" וזרזו לקיים את הבטחתו. למחרת, ר' בן ציון הלך במעלה רחוב עזרא בירושלים והנה רואה הוא מולו את רבי יוחנן הפונה אליו ואומר: "מה עם הנדר, אשר נדרת לה' בפאשר תבריא?". הגאון הרב בן ציון נדהם, וכמובן, קיים את הבטחתו. מני אז פעמים מספר נגש לרבנו וביקש ממנו, שיברכו - והוסיף, כי מוכר הבשמים אינו איש פשוט כלל.

בחור אחד אשר שנים רבות התקשה למצוא את בת זוגו. באחד הימים הלך לבית רבנו ושח בפניו את צערו. רבי יוחנן יעץ לבחור הנ"ל, כי יפתח גמ"ח לחלוקת תבניות שקות של ביצים עבור סוחרים ביצי משק, למרות שלא היה מובן מהו הסוד בדרך, קבל הבחור את דבריו והחל לעסק בכך. בכל יום נהג לאסוף תבניות ריקות רבות, ולאחר מכן היה מניחם בישיבת 'עץ החיים' ובזמנו הפנוי מכר בפרוטות לסוחרים ביצים. והנה סובבו מן השמים, כי במהלך עסוקו בחלוקת התבניות הפירוהו בעלי משק שונים, ולאחר זמן קצר בא בבירית נשואים עם בתו של אחד מבעלי משק ביצים מהגדולים בארץ, או אז הבין, מדוע יעץ לו רבי יוחנן לעסק בחלוקת תבניות ריקות.

(מתוך העלון פניני הצדיקים בשינויים קלים).

הילולא דצדיקייא

הילולת מרן

כ"ק רבנו

הקדוש

הגרשי"ח

קניבסקי

זצ"ל זיע"א

מרן שה"ת רבי שמר"הו יוסף חיים נולד בעיר פינסק שבפולין בטיב בטבת ונקרא על שם זקנו מצד אמו הרבנית פֿעשא מר"ם ע"ה - רבי שמר"הו יוסף קרליץ זיע"א (אביו של מרן החזו"א) וכן ע"ש זקנו מצד אביו מרן הסטייפלער - הוא רבי חיים פֿרץ קניבסקי זיע"א. הסנדק היה אבי הבן מרן הסטייפלער זיע"א. רבנו למד ושמש רבות את דודו מרן החזו"א זצ"ל, ובהגיע לפרקו (ז' פסליו תשי"ב) בא רבנו בבית הנשואין עם הרבנית הצדקנית מרת בת שבע אשתר ע"ה (בתו של מרן הגר"ש אלשיב זיע"א) בין יתר מעלותיו ומדותיו הברוכות של רבנו זי"ע, התיחד רבנו במעלת מצות כבוד הורים אותה קיים בהדור רב! רבנו שמח בתורה שהיתה משוש חזיו ונלבי"ע בפורים דמוקפים טו"א אד"ב תשפ"ב ומקום מנוחתו בבית העלמין שבבני ברק, על יד ציונה של הרבנית ע"ה סמוך ונראה לציונים של מרנו אביו מרן הסטייפלער זיע"א ומרן החזו"א איש זיע"א. ת.נ.צ.ב.ה.

הספור הבא אצל אחד מהתושבים הנכבדים במדינה אחת בארצות הברית: היה זה בבקר אחד, היהודי הנכבד התפלל במנון ותיקין הקבוע שלו, ולאחר התפלה נהג ברכבו לעבר ביתו. הוא לא היה כל כך מרפז בדרך ופתאום ארעה התאונה... ולמרות שנסה לעצר את הרקב מלנסע הלאה, אבל נגד רצונו המשיך הרקב לנסע, עד שהתקרב במהירות אל עבר נוכרי מבגר שעבר שם. אותו נכרי נפל על הארץ ללא רוח חיים. כאשר עבר חדש ימים ישב הוא בבית המשפט ביראה ופחד מה יעלה לו בסופו של המשפט, הוא ניסה להצדיק עצמו שרכבו מרד בו בלי מתפנן, וכך פמה שנסה להטותו לדרך הישר הסתובב לצד השני ולא היה הדבר בידו להשתלט עליו ועל ידי זה קרה האסון הזה, אבל תשובה זו לא ספקה את אותו שופט, והיה נראה שהשופט יוציא פסק דינו בענש חמור בלי שום רחמינות, אבל אז קם על רגליו עורך הדין שלו ומסר בפני השופט את הסבה האמתית שגרמה את התאונה המחרידה הזאת, והיא: שעל הרחוב נשפך לפניו פו הרבה שמן, ולכן לא היה באפשרותו למנוע את האסון, ורכבו החליק בשמן הנשפך על הכביש. הכיר השופט באמתות הדברים והחליט שאין עליו אשמת דבר, ובכך פסק כי פלוני נקי מכל תביעה נגדו! השופט אכן פסק את דינו לטובה, אבל הוא פשעלעצמו לא יכול היה לתת מרגוע לנפשו, בידעו שהרג בן אדם, הוא אבד כל טעם ושביעה באכילתו וקץ בחייו, כמעט שלא נטל כלום לתוד פיו וכמעט שלא נצא מפתח ביתו. אחד מידידיו, בראותו את מצבו הקשה, איך שמיום אל יום הוא נופל יותר ויותר למרה שחורה, התחיל לפיסו ולדבר על לבו שיחזר לעצמו, אבל הוא לא רצה לשמוע מזה, באומר: "איך אני יכול לאכול פשהרגתי בן אדם". ידידו הציע בפניו שיעלה על הכתב את פאבו וישלח למרן שר התורה רבי חיים קניבסקי זצוק"ל זיע"א, בוא ונראה מה יענה לך גדול הדור! אותו יהודי הסכים להצעה וכתב את כל הספור והמתין לתשובת מרן זיע"א. לאחר פשני שבועות קבל תשובה מרבנו במקתב, ובו נכתבה מילה אחת: "עמלק!". פדוע שמרן רבנו זיע"א היה משיב לכל שאלה בתשובה קצרה ותכליתית. הוא לא הבין מה התפנן רבנו להשיבו במילה הזאת, אבל עצם זה שרבנו לא התנחם למארע ברצינות כל כך, הרגיע במקצת את היהודי הרצון. חלפו ימים, ואותו יהודי במסגרת עבודתו הזדמן לדירה מסויימת, כשהוא לא משער לעצמו את הסערה שעומדת לפקד אותו בעוד מספר דקות... הוא עבר בכל פנות הבית לראות את כל הדירה, ופתאום הוא רואה שעל הקיר מתנוססת תמונתו של אותו אדם שנהרג על ידו ברכבו!!! חסר אונים נפל לכסא שעמד שם בקרוב מקום. הוא פסה פניו בשתי ידיו, ופתאום נזכר בתשובתו של מרן זיע"א שכתב לו: "עמלק"... הוא קם מהכסא והתחיל להסתובב בבית, לפתע הוא הבחין במגרה פתוחה, הוא רצה לסגור אותה, כשלתע הבחין בתמונה גדולה שהיתה מנחת שם. ותחתיה היה רשום איזה כתוב, הוא הוציא את התמונה וקרא את הכתוב שגם לו כמעט להתעלף, עברו דקות אחדות עד שהמלים המצמררות נכנסו לו למוח: "טרבלניקא 1942". היתה זו תמונה מאחד מחילי ה-ס.ס. הנאצי במלחמת העולם השנייה, בעודו עומד בפתח שער גיא הצלמות 'טרבלניקה', היהודי ידע ששם נהרגו אביו ואמו וכל משפחתו הי"ד... הוא הביט על תמונת החיל הנאצי לזמן מה ופתאום הכתה ההבנה במוחו כי החיל שעמד שם, הוא לא אחר מהאיש אשר המית ברכבו על ידי התאונה שגם!... היהודי המשיך לחפש במגרה עד שמצא יומן של אותו נכרי ששם מצויין את כל שמות ההרוגים שרצח אותו עמלקי וביניהם שם אביו ואמו של אותו יהודי... אכן כבדה נגלה מעל לבו. חייד עלה על פניו ולבו התמלא בשמחה וגייל, על אשר זכה לנקם נקמת אביו ואמו וכל משפחתו ושאר בני המחנה שנהרגו נשמדו והתענו בתוד מחנה טרבלניקה על ידי צורך היהודים הזה. הוא זכה למצות מחית עמלק פרטית משלו!

ת.נ.צ.ב.ה. וזכותו תגן עלינו אמן!